

Kringsalen og Sisselhø på andre siden av dalen. Der drar vi kjensel på Ålmenberget også, som sier oss at nå må vi ta avskjed med viddene for denne gang. Det begynner å bære unda for alvor, og noen enkle, forvridde bjerketrær gir oss en første hilsen fra skogen. Utsikten her oppe fra er storslagen. Foran oss ligger brede Opdalsbygden med Blåøret og Finnpiggene i nord, Hornets majestetiske fjellrygg i vest, og mellom disse skimter vi Kammene og Blåhø inne i Gjeviltassdalen. Veien går nå i krappe slyng ned gjennom bjerkeskogen, og hist og her får vi et gløtt av Ålmenelven, som i vakre kaskader kaster sig ut over stupene.

Det siste stykke av veien fører frem over de slake furumoene ved Opdal stasjon.

Foruten at denne ruten egner sig fortrinlig som bindeledd mellom Rondane og Trollheimen, så er den meget anbefalelsesverdig for de som bare har 3 dager å avse til å bringe sitt sinn i kontakt med fjellviddens store ro.

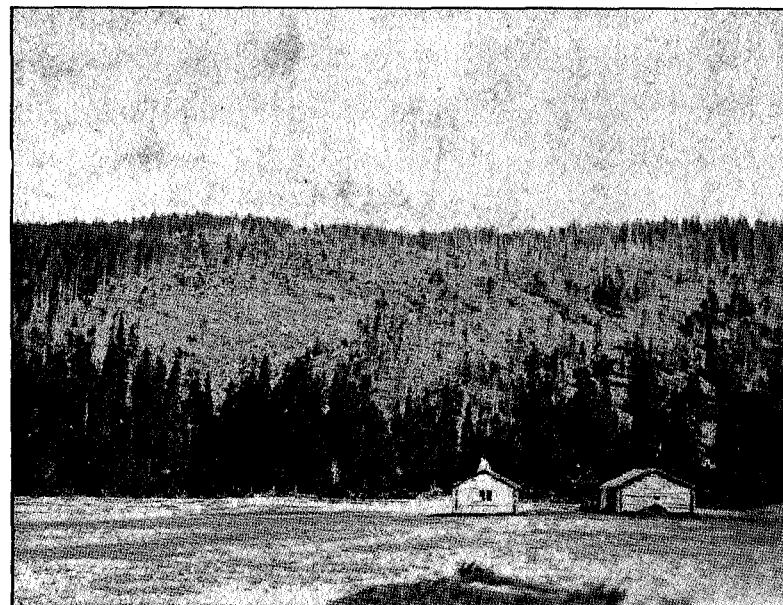
A. M.

SKOGEN I SØR-TRØNDELAG

Vi har 450,000 mål skog i Sør-Trøndelag. Men vanskjøttet, som en stor del av den er, og tildels med utsatt beliggenhet, mot fjell eller mot hav, er den glissen og lite produktiv. Gjennomsnittlig er den stående skog pr.

mål bare 3,7 kubikkmeter, og tilveksten 0,09 kubikkmeter, mens tilsvarende tall for det hele land er 4,1 og 0,1. Og for f. eks. i

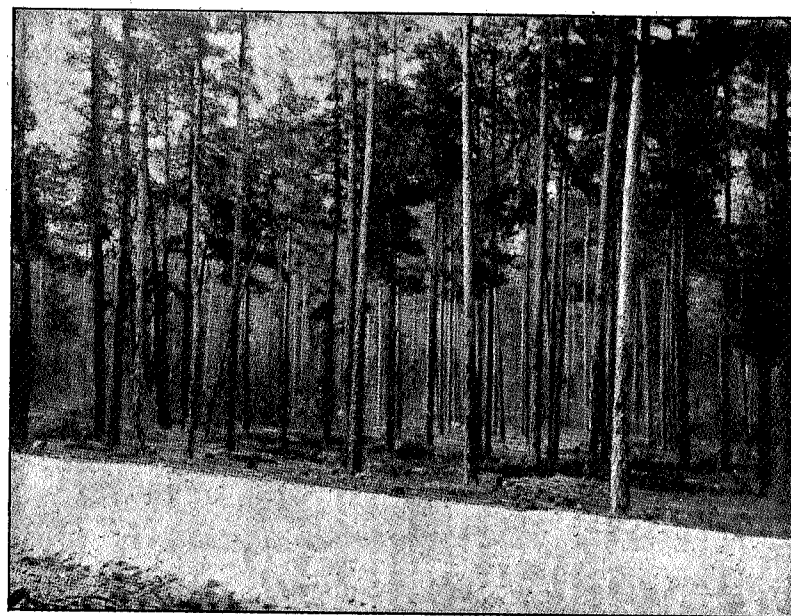

Øksen tok det meste. Resten tok stormen.

Finnland 6,4 og 0,18. Gjennem lange tider har her vært hugget langt mere enn tilveksten. Derfor har også skogens grenser stadig veket, og den stående skog stadig blitt mere og mere glissen. En fortsatt ruinerung må nu ophøre, eller bringes til ophør. Og der er bare *en* vei, som fører frem, den nemlig, å øke skogens trekapital, så tilveksten, og dermed avkastningen, kan bli større og tilfredsstillende det stadig økende behov. Vi må nu gjøre oss fortrolig med overgangen fra ekstensivt til intensivt skogbruk — med skogkultur og rasjonell skogpleie. —

En voksen kar og en ungdom vil med seks dagers kulturar-

Velpleiet skog.

beide i skogen, alt efter skogbunnens beskaffenhet, gjøre 6 til 10 mål produktive. Hvis våre 7400 skogeiere her i Sør-Trøndelag vil bruke skogen sin som sparebok for gården og slekten, og årlig sette inn seks slike dagsverk, da vil vårt produktive skogareal øke med 56,000 mål om året, og innen en rimelig tid, f. eks. 50 år, ha øket vårt fylkes produktive skogareal med 2,8 millioner mål, og da vilde praktisk talt alle uproduktive huller i våre skoger være utfylt.

Vi har i Trondhjems Bymark felter, som var snaumark da plantningen begynte for 50 år siden — fra 1872 og utover — hvor trekapitalen idag er over 40 kubikkmeter pr. mål med en årlig tilvekst av 1,5 kubikkmeter.

Her har nu i over hundre år vært skrevet og talt og ropt hurra for «skogsaken» i vårt land. Dette her er og blir også bare ord og beregning, inntil den enkelte skogeier virkelig tar fatt, årvisst, seigt og målbevisst, men da kommer det også — til gagn for den enkelte, for gården, for slekten, for bygden, for fylket

og for vårt kjære fedreland — og kulturarbeidet i skogen blir da et hellig offer, som med glede ydes på gårdens og slektens alter, og en søndagsvandring i plantningene blir kirkegang — en stille og ærbødig andakt.

Jeg kjenner ingen mer tiltalende form for «Ja vi elsker dette landet» enn den å plante mere skog i landet vårt og fare varsomt med den skog vi har.

Arne Høeg,

f. t. formann i Trøndelagens Skogselskap.

Medlemsskap i Trøndelagens Skogselskap koster kr. 20.00 en gang for alle eller kr. 2.00 pr. år.

Man tegner sig pr. postanvisning, adressert til Trøndelagens Skogselskap, Trondhjem.

STUEINTERIØRET HOS TRØNDERBONDEN I ELDRE TID

AV LEKTOR WILH. LUND

La oss i tankene gjøre en hurtig reise gjennom Trøndelagen og se oss litt om i de gamle bondehjem. Det kan bli interessant, for nettop innenfor hjemmets vegger treffer vi lettest på de ting som viser den gamle trønderske bondekultur, særpreget og skiftende efter dalfører og bygdelag.

Nutiden har av mange grunner utvisket meget av det som vi kaller bondekultur i egentlig forstand, og dette merkes også lett i bondestuene, selv der hvor de best har holdt fast på karakteristisk bygdeskikk. Men det hindrer jo ikke at vi allikevel kan komme inn i hjem hvor vi merker bondekulturen særpreget og stemningsrik, slik som den blir det der hvor gammel kulturarv og selvstendig skapende bygdeånd i forening har fått anledning til å forme stueinteriøret.

Under vår reise er det dagligstuen vi må feste oss mest ved, for den var hjemmets centrum — ja på en måte hjemmet selv. Den gamle trønderske dagligstue skulde tjene mange formål. Den var stue og kjøkken på samme tid, arbeidsrum for karer og kvinnfolk og oftest soverum for husbondsfolkene, og ved måltidene forenet den gjerne alle, fra husbondsfolket til tjenerne. Andre rum i huset kunde være viktige nok på en stor gård; men de blev allikevel oftest mere som en slags lagerrum, eller de var spesielle soverum for husets barn og tjenere, kårfolk eller gjester. På nogen gårder var det lagt stort arbeide på en stasstue («nystugu»); men den hadde lite å si for det daglige liv. Det var ikke for ingenting at dagligstuen i enkelte bygder kunde gå under navn av «rett-stugun» (Stjørdalen, Selbu).

Sterkest føling med ekte bygdekultur gir i våre dager dagligstueinteriøret i Orklas dalføre med Opdal, selv om nutiden også her utsletter for meget av fortidens kulturverdier. Det